

ת"פ 21499/03/15 - מדינת ישראל נגד ישראל יעקב אבחסרה

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 21499-03-15
ת"פ 48436-05-15
ת"פ 47125-07-14
ת"פ 12653-01-14
23 מאי 2016

בפני: כב' השופטת נגה שמואלי-מאיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ישראל יעקב אבחסרה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עמית חומרי.

הנאשם ובא כוחו - עו"ד ליאור ביבי.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בארבעה כתבי אישום, כדלקמן:

א. בת"פ 12653-01-14 (כתב אישום מתוקן), הורשע הנאשם בעבירות של **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **התחזות כאדם אחר במטרה להונות**, לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, **וקבלת דבר במרמה**, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין.

כפי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום 01.07.2013, גנב הנאשם מחשב נייד מסוג DELL, אשר היה מונח בכיתת לימוד בתוך ישיבה תיכונית במרכז שפירא. בהמשך לכך, הגיע הנאשם לחנות מחשבים, הציג עצמו בשמו של המתלונן וחתם בשמו על מסמך, לפיו הוא הבעלים החוקיים של המחשב הנייד. בנסיבות אלה, הנאשם מכר את המחשב לבעל החנות בתמורה ל- 800 ₪.

עמוד 1

לשם הנוחות, יכונה כתב אישום מתוקן זה כ"תיק קבלת הדבר במרמה".

ב. בת"פ 47125-07-14, הורשע הנאשם בעבירת **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

כפי הנטען בכתב האישום, ביום 12.06.2014 אספה המתלוננת ברכבה את הנאשם, שהיה **לבוש במדי צה"ל**, כדי להסיעו ב"טרמפ". בנסיבות אלו, בעת ששהה ברכב, גנב הנאשם את תיקה של המתלוננת ובו 300 ₪ במזומן, כרטיסי אשראי, רישיון נהיגה, תעודת נכה ופנקס המחאות.

למחרת, לאחר שהנאשם זוהה על ידי חברותיה של המתלוננת (בשתי הזדמנויות שונות), הוא עוכב על ידה עד להגעת המשטרה (לאחר שקודם לכן הצליח להימלט ממנה, עד שנתפס בשנית), תוך שהוא פונה אליה ומבקש את רחמיה.

כתב אישום זה יכונה כ"תיק הגניבה הראשון".

ג. בת"פ 21499-03-15, הורשע הנאשם בארבע עבירות של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של **חבלה במזיד ברכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

כפי המפורט בכתב האישום, המתלון ניהל קשר זוגי עם הגב' מור עטיה (להלן: "**מור**"), שהייתה בעבר בקשר זוגי עם הנאשם. ביום 18.12.2014, בשעה 02:00 או בסמוך לכך, ישב המתלון בתוך רכבו ביחד עם מור. אז, הנאשם הגיע עם רכבו למקום וחסם את דרכו של המתלון. בהמשך, משהמתלון עזב את המקום, החל הנאשם לרדוף אחריו באמצעות הרכב. לאחר שהנאשם התקשר אל מור, ואיים באומרו: "אם הוא לא יעצור אני אכנס בו ברכב", המתלון עצר את רכבו.

בהמשך, הנאשם נכנס לרכבו של המתלון ואיים עליו מספר פעמים, באומרו: "אני אהרוג אותך אני אתן לך מכות אתה לא מכיר אותי אני אתן לך ראסייה", ולאחר שקירב את פניו לפניו של הנאשם, המשיך ואיים, באומרו: "אני לך אגרוף אני אתן לך ראסייה, אל תרגיז אותי אני יורד מהרכב ואתה תס עף מפה אני לא רוצה לראות אותך... אני אקרע אותך ויפרק אותך מכות אני אשבור לך את החלון ואכנס אליך".

לאחר מכן, החל הנאשם להכות במראה הצדדית של הרכב וכן בחלון הנוסע, בעט ברגליו ברכב והכה בו באמצעות אגרוף. כתוצאה ממעשים אלו, פח הרכב נפגע והפנס האחורי נסדק.

עוד ובהמשך, הנאשם איים על המתלון בכך שאמר: "אני אקרע אותך מכות". לאחר שהמתלון גרר את הרכב מהמקום, אמר לו הנאשם: "יש לך בעיה במצבר יש צרות גדולות יותר ומחכה לך צרה גדולה יותר".

כתב אישום זה יכונה כ"תיק האיומים".

ד. בת"פ 48436-05-15, הורשע הנאשם בעבירת **גניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

כפי הנטען בכתב האישום, ביום 20.01.2015 הסיעה המתלוננת את הנאשם ברכבה, בכוונה לסייע לו להגיע למקום מבוקשו. במהלך הנסיעה, גנב הנאשם את ארנקה של המתלוננת, שהיה מתחת למושב ליד הנהג, ובו כרטיס אשראי, 'דלק', ₪ 1,500 במזומן, ומסמכים נוספים.

כתב אישום זה יכונה **"תיק הגניבה השני"**.

2. בין הצדדים לא גובש הסדר לעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו (יצוין, כי בתחילה הנאשם הודה וצירף אך חלק מהתיקים. באותו שלב ראשוני, הוסכם כי שירות המבחן יבחן גם את שאלת הרשעתו).

3. בעניינו של הנאשם התקבלו **שלושה תסקירים מאת שירות המבחן**. בתסקיר **הראשון**, אשר הוגש ביום 04.02.2015, מסר שירות המבחן כי לא עלה בידו ליצור קשר עם הנאשם, וכי אף לאחר שהאחרון יצר עימם קשר ביוזמתו ונקבעה לו פגישה, הוא לא הגיע אליה ולא יצר קשר. הדבר נבע ככל הנראה מהעובדה שהנאשם שהה במעצר בכלא צבאי בגין עריקות (כך עלה משיחה עם בא כוחו).

4. בתסקיר שירות המבחן **השני**, אשר הוגש ביום 23.06.2015, מפרט השירות אודות קורותיו של הנאשם, אשר מטעמים של צנעת הפרט לא אביאם בגוף גזר הדין, לבד מלציין כי הנאשם משרת מזה כשנתיים בשירות סדיר בצה"ל, ובמקביל לכך עובד בעבודות מזדמנות. אמו חולה בסוכרת ואביו מוכר כבעל נכות בשיעור של 100%, ולאחרונה אף אובחן גידול בראשו.

אשר ליחסו לביצוע העבירות (כאשר הכוונה לתיק קבלת הדבר במרמה ותיק הגניבה הראשון), הנאשם מסר כי באותה תקופה היה שקוע בחובות כספיים כבדים, והתפתה לרווח כספי מהיר, מבלי שקדם לכך תכנון מוקדם. לדבריו, הוא לא הפעיל שיקול דעת ולא חשב על השלכות מעשיו.

לאחר ששירות המבחן שקל את מכלול השיקולים בעניינו של הנאשם, הוא העריך כי קיים סיכון להמשך התנהגות פורצת גבול בעתיד מצדו של הנאשם. הלה אף הופנה לתהליך בדיקת התאמתו להשתלב בתכנית "צדק מאחה" ולסדנא קבוצתית חד פעמית, אך לא התייצב לפגישות ולא יצר קשר. גם במקרה הזה, ייתכן שהסיבה לאי התייצבותו של הנאשם היא שהייתו במעצר בכלא צבאי בגין עריקות (כפי שמסרה אמו).

לאור כל האמור, שירות המבחן לא גיבש המלצה סופית בעניינו של הנאשם, אך המליץ לדחות את מתן גזר הדין, על מנת שיעשה מאמץ לגבש עבורו תכנית טיפולית מקיפה, ככל שיתגייס לכך באופן רציני יותר מזה שבעבר.

5. בתסקיר שירות המבחן **השלישי**, אשר הוגש ביום 21.01.2016, חזר שירות המבחן על התרשמויותיו הקודמות,

והוסיף כי גם הניסיונות הנוספים לגייס את הנאשם לתכנית "צדק מאחיה" לא עלו יפה, וכי הנאשם לא התייצב לפגישות שנקבעו עמו ולא ענה לטלפונים.

בנוסף, שירות המבחן מסר כי הנאשם ביקש מיוזמתו לחדש את הקשר עם השירות, מה שהביא לכך שהחזרה הטיפולית עמו חודש ונקבעו מטרות ויעדים להמשך התערבות, אך בהמשך נותק עמו הקשר באופן מוחלט.

לאור אלה, שב שירות המבחן והתרשם כי על אף הצהרותיו, הנאשם מתקשה לעמוד בהתחייבויותיו כלפי השירות, מתקשה לשאת פעולה באופן עקבי, וממשיך לנהל את חייו באופן תלש וחסר יציבות. משכך, המליץ השירות לסיים את המעורבות שלו בעניינו של הנאשם.

6. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר הוגשה ביום 22.05.2016, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים

7. בטיעוניו לעונש, הפנה בא כוח המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל שתי הרשעות מבית דין צבאי שהתיישנו, בעבירות של היעדר מהשירות. התובע עמד על מתחמי הענישה בעבירות השונות שבהן הורשע הנאשם, ועתר להשית עליו 6 חודשי מאסר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה צופה פני עתיד, פיצוי וקנס. את עמדתו העונשית תמך התובע באסופת פסיקה שהוגשה לעיונו של בית המשפט ובתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו של הנאשם, תוך שציין כי עמדה עונשית זו משכללת בתוכה את גילו הצעיר של הנאשם ואת העובדה כי זה משרת בשירות סדיר בצה"ל.

8. מנגד, עתר בא כוח הנאשם לדחות את הפסיקה אשר הוגשה על ידי בא כוח המאשימה "בגין חוסר רלוונטיות והגזמה". חרף מתחמי הענישה שנהוג לקבוע, הסנגור ביקש להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ולבחון כל מקרה לגופו. במסגרת זו, הלה הפנה בין היתר, לעובדה כי האירוע הראשון התרחש עת הנאשם היה בן 19 בלבד, לכך שלנאשם מערכת משפחתית בעייתית מאוד ולכך שאביו נכה בדרגת נכות של 100% ואובחן בראשו גידול.

כך גם, הסנגור טען כי הנאשם משתייך לקבוצת גיל ה"בגירים צעירים". עוד לטענתו, משפחתו של הנאשם התקשרה לאחת המתלוננות וביקשה את סליחתה. הלה גם טען כי עונש בדמות עבודות שירות הוא למעשה עונש מאסר, שאינו מתאים לנאשם צעיר בגילו. מה עוד, שלטענת הסנגור הנאשם הביע חרטה, הודה בהזדמנות הראשונה, וממילא הוא עתיד להיפגע כתוצאה מההרשעה בעבירות כשלעצמה.

לאור כל אלה, עתר הסנגור להסתפק בעונש של מאסר מותנה בלבד, לצד רכיבים הרתעתיים נוספים. לחילופין, נטען כי אם בית המשפט ימצא לנכון להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, כי אז יש לקצר משכו לתקופה של חודש אחד בלבד. ההגנה בחרה שלא להציג לעיונו של בית המשפט פסיקה מטעמה.

9. הנאשם התנצל והביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. כך נלמד בראש ובראשונה מלשונו של סעיף 40ב לחוק העונשין, וגם מפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 1523/10 **פלונית נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (18.04.2012), ודבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (03.04.2014) (להלן: "**פרשת דבוש**")).

יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן **בפרשת דבוש**; פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נ' מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (20.06.2013)).

11. מכל מקום, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. בנקודה זו מצאתי לציין, אף שנדמה כי הדבר ברור מאליו, כי כל כתב אישום שבו הורשע הנאשם מהווה אירוע נפרד, ועל כן יש לקבוע בגין כל כתב אישום מתחם עונש הולם נפרד, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

הדברים אמורים בשים לב ליישומו של מבחן "הקשר ההדוק" ושל יתר מבחני העזר אשר נקבעו בפסיקת בית המשפט העליון על נסיבות המקרה (ראו בעניין זה דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.10.2014) וע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (03.09.2015)). כך למשל, מדובר באירועים שמפריד ביניהם פרק זמן משמעותי, שהתרחשו במקומות שונים וכלפי מתלוננים שונים, כאשר ברור כי אין המדובר במסכת עבריינית אחת שקדם לה תכנון מוקדם אחד ויחיד.

אשר ל**תיק קבלת הדבר במרמה ותיק האיומים**, בכל אחד מהם מדובר למעשה בעבירות המהוות "אירוע מתגלגל", כאשר עבירה אחת מביאה לביצועה של עבירה נוספת ויש קשר הדוק ביותר ביניהן. במצב דברים כגון דא, לדידי, השקפה על כל אחת מהעבירות בכל כתב אישום כעל אירוע נפרד שעומד בפני עצמו תהא מלאכותית במידה רבה. לפיכך, עבור כלל המעשים המיוחסים לנאשם בתיק קבלת הדבר במרמה, כמו גם בתיק האיומים, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

13. הגם שקבעתי כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד בגין כל כתב אישום, בהינתן שיקול הדעת בעניין זה, שיקול דעת המסור לבית המשפט בסעיף 40(ב) לחוק העונשין, מצאתי כי במקרה הנדון ניתן לגזור על הנאשם עונש כולל אחד. למסקנה זו הגעתי, מתוך כוונה לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין מידת העונש שיושט עליו, ובשים לב לעמדתה של המאשימה, אשר עתרה גם היא להשית על הנאשם עונש כולל אחד.

14. באשר **לערכים החברתיים המוגנים**, בעשותו את העבירות שבהן הורשע במסגרת **שני תיקי הגניבה**, פגע הנאשם בזכותו של הפרט לקניין. ערך מוגן זה אף נפגע בשעה שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו **בתיק קבלת הדבר במרמה**, אך שם נפגעו גם ערכים מוגנים של חופש הבחירה, חופש הרצון וחופש הפעולה של האדם המרומה, אשר בחר לרכוש מהנאשם את המחשב הנייד, על סמך מצג השווא שהאחרון הציג בפניו, ומבלי שידע שלמעשה מדובר ברכוש שנגנב (ראו ע"פ 752/90 **שמואל ברזל נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (01.03.1992)).

כך גם, נתתי דעתי לעובדה כי **בתיק קבלת הדבר במרמה** גנב הנאשם מחשב נייד. בעצם כך, הוא פגע לא רק בזכותו של המתלונן לקניין, כי אם גם בזכותו לפרטיות. שכן, מטבע הדברים, לא אחת יש במחשבים הניידים מידע אישי רב, ובכלל זה תמונות וסרטונים העשויים להיות בעלי ערך סנטימנטלי רב עבור הבעלים או כאלה שאין ברצונו לחשוף בפני אחרים, גישה לחשבונות שונים, תכתובות אישיות, ועוד.

בכל הנוגע **לתיק האיומים**, בעוברו את עבירות האיומים שבהן הורשע במסגרת תיק זה, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (06.09.1989)). בעצם ביצוע עבירת החבלה במזיד ברכב, פגע הנאשם בזכותו של הפרט לשמירה על רכושו בכלל, ובמקרה זה על רכבו, מפני פגיעה בו.

15. **מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים**, אשר נגרמה כתוצאה מביצוע המעשים המיוחסים לנאשם **בשני תיקי הגניבה ובתיק קבלת הדבר במרמה**, מצויה ברף הבינוני-נמוך. זאת בעיקר בשים לב לשווי הרכוש שנגנב.

באשר לתיק **האיומים**, לאחר שהבאתי בחשבון את העובדה כי בעקבות חלק מהאיומים המתלונן פעל, הלכה למעשה, כפי שנדרש על ידי הנאשם (למשל, עצירת הרכב), ולאחר שבחנתי את תוכן האיומים לגופם ואת הנזק שנגרם לרכבו של המתלונן, מצאתי לקבוע כי מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים במקרה הנדון מצויה ברף הבינוני.

16. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בראש ובראשונה, נתתי דעתי לעובדה כי את העבירות המיוחסות לנאשם **בשני תיקי הגניבה**, הוא ביצע לאחר שניצל את טוב ליבן של המתלוננות, לאחר שאלה נכזבו לסייע לו להגיע למחוז חפצו, והכניסוהו לרכבן, כשבאחת ההזדמנויות אף הגדיל הנאשם לעשות עת עצר את רכב המתלוננת עת הוא לבוש במדי צה"ל. המדובר במעשים מכוערים המבטאים כפיות טובה רבתי מצדו של הנאשם, כאשר זה בחר לגמול למתלוננות רעה תחת טובה, וחמד וחמס את רכושן.

כך גם, הנאשם טען בשירות המבחן, בהתייחסו לחלק מהעבירות, כי ביצען מבלי שקדם לכך תכנון מוקדם. יחד עם זאת, אף שכתבי האישום לא מלמדים על תכנון מוקדם שביצע הנאשם, הרי שדפוס הפעולה החוזר, כפי שזה נלמד ולו משני תיקי הגניבה, מלמד כי לא מן הנמנע שהנאשם ביקש לעצור "טרמפ", וזאת מתוך מטרה ותכנון מוקדם לגנוב את רכושם של אלה שיסכימו להסיעו. גם בתיק האיומים, אף שהדבר לא עולה בבירור מעובדות כתב האישום, לא מן הנמנע שהנאשם הגיע שלא על דרך המקרה למקום הימצאו של המתלונן ביחד עם מור. על כל פנים, מאחר שנסיבה זו לא הוכחה כדבעי, אטה שלא להעניק לה משקל, בוודאי לא משקל מכריע.

לבסוף, יש להביא בחשבון את שווי הרכוש שנגנב בכל אחד מכתבי האישום ואת גובה הנזק אשר נגרם לרכבו של המתלונן **בתיק האיומים**, כפי שזה מצטייר למקרא העובדות בתיק זה. עוד אציין, כי טענתו של הנאשם לפיה פעל כפי שפעל (למעט מעשיו בתיק האיומים) מתוך מצוקה כלכלית, לא הוכחה כנדרש. כך גם, לא הוכחה טענתו של הנאשם לפיה השיב למתלוננים חלק משווי הרכוש אשר נגנב, וטענה זו אף עומדת בסתירה מסוימת לטענתו של הסנגור בטיעונו לעונש (ראו עמוד 10, שורות 11-13 בפרוטוקול).

17. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנהוגה**, סקירת הפסיקה מלמד כי במקרים בהם מורשעים נאשמים בעבירה אחת של גניבה, כאשר שווי של הרכוש הנגנב עומד על מאות שקלים, מושתים עליהם, על דרך הכלל, עונשים הנעים בין מאסר מותנה לבין מספר בודד של חודשי מאסר, בין אם לריצוי בעבודות שירות ובין אם מאחורי סורג ובריה (כאשר, במרבית המקרים מדובר ב"הסדרים סגורים").

בעניין זה ראו למשל ת"פ (שלום תל אביב יפו) 6350-08-14 מדינת ישראל נגד דיקלה כהן, (פורסם במאגרים המשפטיים) (07.10.2015); ת"פ (שלום קרית גת) 56570-05-14 מדינת ישראל נגד אלכסנדר מירונסקי, (פורסם במאגרים המשפטיים) (25.03.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 3986-06-12 מדינת ישראל נגד רפי רוקח, (פורסם במאגרים המשפטיים) (20.10.2014), שם דובר בגניבה של מכשיר 'אייפד'; ת"פ (שלום רחובות) 22304-02-13 מדינת ישראל נגד יעקב קוויירו, (פורסם במאגרים המשפטיים) (05.03.2014), שם דובר בגניבה של מחשב נייד; ות"פ (שלום רמלה) 1075/09 מדינת ישראל נגד וקנין ואח', (פורסם במאגרים המשפטיים) (09.03.2011), שם דובר בגניבה של מחשב נייד.

18. כאשר מדובר במקרים של גניבת רכוש ומכירתו לאחר מכן, גם אז נוטים בתי המשפט להשית עונשים הנעים על פני מנעד שבין מאסר מותנה לבין מספר בודד של חודשי מאסר. כאשר ברי כי כל מקרה נבחן לגופו, תוך שמטבע הדברים העונשים מושפעים, בין היתר, מהנסיבות הספציפיות הנלוות לעבירה, משווי הרכוש שנגנב, וממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם.

כך למשל, בת"פ (מחוזי חיפה) 11062-04-15 מדינת ישראל נגד סואעד, (פורסם במאגרים המשפטיים) (30.11.2015), דובר בנאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בשני אישומים. האישום הראשון, ייחס לו עבירות של גניבה, קבלת דבר במרמה, ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. כפי הנטען, הנאשם גנב מכשיר טלפון נייד, לאחר שביקש לבצע שיחה ממכשיר זה ונענה בחיוב, ובהמשך מכר אותו בחנות של טלפונים ניידים. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם בגין המעשים המיוחסים לנאשם באישום זה נע בין 3 ל-12 חודשי מאסר**, והשית עליו בגין אישום זה **7 חודשי מאסר**, לצד ענישה נלווית (למען שלמות התמונה יצוין, כי באישום השני הורשע הנאשם בעבירה של שוד ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. בגין אישום זה, הושת על הנאשם עונש מאסר למשך 20 חודשים, חלקו בחופף עמוד 7

לעונש הראשון, כך שבסך הכול נגזר על הנאשם לרצות מאסר למשך 24 חודשים).

עוד ראו והשוו ת"פ (שלום נתניה) 11134-06-13 **מדינת ישראל נגד דניס טרטיאקוב טרטיאקוב**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (09.12.2014); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 56881-10-13 **מדינת ישראל נגד יעקב סיסו**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (25.11.2013); ות"פ (שלום קרית גת) 14336-06-13 **מדינת ישראל נגד אברהם טגניה**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (03.11.2013).

19. בכל הנוגע למקרים בהם דובר בנאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות של איומים וחבלה במזיד ברכב, גם שם, על פי רוב, מושגים עונשים צופי פני עתיד במקרים הקלים יותר, ועונשי מאסר למשך מספר חודשים במקרים החמורים יותר.

בעניין זה, ראו למשל ת"פ (שלום באר שבע) 9580-06-15 **מדינת ישראל נגד רג'אה גויני**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (02.11.2015); ת"פ (שלום נתניה) 34384-02-15 **מדינת ישראל נגד מאיר מאור כשכש**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (26.05.2015); ת"פ (שלום קרית גת) 31525-07-13 **מדינת ישראל נגד ולדימיר שוסטרמן**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (12.03.2015); ות"פ (שלום באר שבע) 16333-09-15 **מדינת ישראל נגד צליל אברהם**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (08.11.2015).

20. עוד נתתי דעתי לפסיקה אשר הוגשה על ידי בא כוח המאשימה. אם כי, מצאתי לציין כי **ברע"פ 2861/06** דובר בנאשמת שבמספר רב של הזדמנויות התחזתה בפני רופאי קופות חולים בשמות שונים של חברי הקופה וביקשה לקבל מהם מרשמים לתרופות אסטמטיות תוך ניצול היותה חולת אסטמה. בהסתמך על מצגי שווא אלה, קיבלה הנאשמת במרמה מרשמים לתרופות על שם חברי קופות החולים, ואת התרופות האלה היא רכשה בבתי-מרקחת שונים במחיר של השתתפות עצמית. בנוסף לכך, הנאשמת קשרה קשר עם אדם אחר אשר הפעיל בתקופה הרלוונטית בית-מרקחת פרטי, והעבירה לו מרשמים שהונפקו לה במרמה, ובתמורה הוא מכר לה את התרופות הנקובות במרשמים במחיר של השתתפות עצמית, ולעיתים, אף סיפק לה מוצרים אחרים בשווי נמוך יותר. בהמשך, העבירו קופות החולים לאותו אחר את ההפרש הכספי שבין עלות התרופות לבין שווי ההשתתפות העצמית, וחלק ניכר מסכומים אלה הועבר לידי הנאשמת.

ברי כי נסיבותיו של מקרה זה אינן דומות למקרה שבפניי.

כמו כן, בעת שעיינתי בפסיקה שהוגשה על ידי בא כוח המאשימה, לא התעלמתי מהעובדה כי חלק מפסקי הדין ניתנו לפני שנים רבות, עובר לתיקון 113 לחוק העונשין, ובחלקם, להבדיל מהמקרה שבפניי, מדובר בנאשמים בעלי עבר פלילי, ואפילו עבר פלילי מכביד, או בנאשמים מכורים לסמים ואלכוהול, או בעבירות שרף החומרה שלהן חמור הרבה יותר מזה הקיים בעניין שבפניי.

21. לאור כל האמור לעיל, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירות ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה הנוהגת, הריני לקבוע כדלקמן:

בגין המעשים שבהם הורשע הנאשם בתיק האיומים, ינוע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בגין המעשים שבהם הורשע הנאשם בתיק קבלת הדבר במרמה, ינוע מתחם העונש ההולם בין מספר בודד של חודשי מאסר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. למעלה מהצורך אציין, כי ייתכן שבמקרים אחרים, בהם מדובר אך בגניבה ומכירה של הרכוש הגנוב (כאשר שווי הרכוש עומד על מאות שקלים, ולא למעלה מכך), **מבלי שנלוות לכך עבירות נוספות של התחזות וקבלת דבר במרמה**, ובהיעדר נסיבות חריגות, יכול שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם יהיה בדמות ענישה צופה פני עתיד בלבד.

בגין המעשים המיוחסים לנאשם בכל תיק מתיקי הגניבה, ינוע מתחם העונש ההולם בין מספר בודד של חודשי מאסר, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. גם כאן, מצאתי לציין כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם אינו מאסר מותנה, וזאת לנוכח הנסיבות אשר נלוו לביצוע עבירות הגניבה, ובייחוד לאור העובדה כי אלו בוצעו תוך ניצול טוב ליבן של המתלוננות, אשר אך ביקשו לסייע לנאשם, ובתמורה לרצון הטוב והנכונות לסייע, "זכו" בכך שרכושן נגנב בעזות מצח.

22. לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם יש מקום לחורג, לא לקולא ולא לחומרה, ממתחמי העונש ההולם אשר נקבעו לעיל.

ה. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וגזירת העונש המתאים לנאשם

23. בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם, שומה עליו, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

במסגרת זו ולקולא, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, לעובדה כי לנאשם אין עבר פלילי, למעט שתי הרשעות שהתיישנו מבית דין צבאי, וחלוקי הזמן מעת ביצוע העבירות. עוד לקולא, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה בעבירות המיוחסות, הביע צער וחרטה במידת מה, והביא לחיסכון בזמנו של בית המשפט. כמו כן, לא התעלמתי מההשפעה שיכולה להיות לעונש שיושת על הנאשם, וזאת בשים לב לגילו הצעיר ומצבם הרפואי של הוריו, ובעיקר של אביו.

מנגד, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הנאשם הורשע במגוון רב של עבירות שונות, החל מעבירות רכוש, עובר בעבירות מרמה, וכלה בעבירות אלימות מילולית ואלימות כנגד רכוש. מה עוד, שאת העבירות הללו ביצע הנאשם בארבע הזדמנויות שונות, מה שמעיד על כך שאין המדובר במעידה חד פעמית, כי אם בניהול אורח חיים עברייני של ממש, כאשר הנאשם הפך לעצמו מנהג לפגוע ברכושם של אחרים ולעשות רווח מהיר וקל על חשבונם, והדברים אמורים אף בהתעלם מהעבירות המיוחסות לו בתיק האיומים.

עוד יש לציין, כי הנאשם בחר לדחות את היד שהושטה לו משירות המבחן, לא שיתף פעולה כנדרש, ונמנע מלהשתתף בתכניות טיפוליות כאלה ואחרות. לא בכדי, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להמשך התנהגות פורצת גבול בעתיד מצדו של הנאשם. ואכן, בנסיבות כגון דא, ומשהנאשם בחר שלא לטפל במה שייתכן שהיווה את הכוח המניע לביצוע

העבירות, הרי שאין זאת מן הנמנע שיש לבצע בעתיד. אשר על כן, בהיעדר אלטרנטיבה טיפולית אחרת, יש לקוות כי העונש שייגזר עליו בתיק זה, ירתיעו מלשוב ולפגוע בקניינים ושלוות נפשם של הסובבים אותו.

לבסוף, מצאתי להתייחס לטענתו של בא כוח הנאשם, לפיה הנאשם נמנה עם קבוצת ה"בגירים צעירים". כפי שפורט לעיל, בית המשפט מצא ליתן ביטוי לגילו של הנאשם במסגרת הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, וזאת כמצוות המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין. לכך יש להוסיף, כי ממילא העובדה שהנאשם הינו "בגיר צעיר", אינה מצדיקה כשלעצמה הקלה אוטומטית בעונשו, תוך שיש לבחון כל מקרה לגופו, כאשר גילו של הנאשם צריך לקבל את ביטוי במסגרת שיקולי הענישה השונים המפורטים בחוק העונשין (ראו בעניין זה ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (29.11.2015), אשר ניתן אך לפני מספר חודשים, שם מצא בית המשפט העליון לחדד ולהבהיר את פסיקתו הקודמת בע"פ 7781/12 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (25.06.2013)).

בשים לב לכל האמור, ובייחוד לנוכח ריבוי העבירות ונסיבותיהן, נדמה כי אלמלא ההסדר הדיוני אשר גובש בין הצדדים, והגבלתה של המאשימה את עצמה בדרישתה להשית על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות, היה מקום להשית על הנאשם עונש חמור יותר. יחד עם זאת, בשים לב להלכות של בית המשפט העליון בנוגע לכיבוד הסדר טיעון (ראו למשל ע"פ 1958/98 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (25.12.2002) וע"פ 5982/08 **כהן נגד מדינת ישראל**, (פורסם במאגרים המשפטיים) (22.04.2009)), ומאחר שהעונש לו עתרה המאשימה אינו נוטה לקולא במידה מופלגת מהעונש אשר היה נגזר על הנאשם אלמלא הגבלתה זו, הריני מוצאת שלא להשית על הנאשם עונש חמור מזה לו עתרה המאשימה.

24. לאור כל המקובץ לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר החל מיום 31.10.2016 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות.

עבודות השירות תבוצענה ב"משקם", ברחוב הנתרן 19, בקרית גת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק גזר הדין בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. מאסר מותנה למשך 3 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים או חבלה במזיד ברכב.

ה. פיצוי בסך 500 ₪ למר עדי ידי, עד תביעה מספר 3 בת"פ 21499-03-15.
הפיצוי ישולם תוך 60 יום מהיום.
מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.
כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

ו. פיצוי בסך 300 ₪ לגב' עמית מאירוביץ, עדת תביעה מספר 1 בת"פ 47125-07-14.
הפיצוי ישולם תוך 90 יום מהיום.
מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

ז. פיצוי בסך 1,000 ₪ לגב' יפה לב רן, עדת תביעה מספר 1 בת"פ 48436-05-15.
הפיצוי ישולם תוך 120 יום מהיום.
מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

ח. פיצוי בסך 500 ₪ למר משה יערי, עד תביעה מספר 2 בת"פ 12653-01-14.
הפיצוי ישולם תוך 150 יום מהיום.
מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

לאור סכום הפיצוי הכולל אשר נגזר על הנאשם לשלם, מצאתי, ולו לפני משורת הדין, שלא להשית עליו קנס נוסף.

העתק מגזר הדין ישלח לממונה על עבודות השירות.

ניתן צו להשמדת המוצגים - דיסקים, בכפוף לתום תקופת הערעור.

לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי, הנני פוטרת אותו מתשלום אגרת הסניגוריה הציבורית בכלל התיקים שבכותרת, ככל שזו טרם שולמה על ידו.

העתק ההחלטה ישלח לסניגוריה הציבורית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום ט"ו אייר תשע"ו, 23/05/2016 במעמד הנוכחים.

נגה שמואלי-מאייר , שופטת